Karikatür

Bohçacı — E, güzel hamam peşkirlerimiz var, yüz silmek için, baş sarmak için zarif havlularımız var!.

HEPSİNDEN GÜZEL!

Bayan, şapkacı dükkânlarının önünde daha sık, daha uzun durmaya başlayınca bay telâşlandı. Cadde boyunda ne kar da çok şapkacı dükkânı vardı. Sanki bütün İstanbul esnafı işi şapkacılığa dökmüş. Hayırlısile Taksimi bulup tramvaya bir atlasalardı...

Yine tüylü, tüysüz, tüllü, tülsüz şapkalarla dolu bir camekânın önünde durmuşlardı. Bayan sordu:

— Hangisini beğeniyorsun sevgilim?

Bay, hiddetle cevap verdi:

— Başındaki hepsinden güzel! Biraz çabuk yürüyelim, geç kalıyoruz.

* * *

İLK ÖDEV

İki lise öğrencisi tramvayda arkadaş oldular. Biribirlerinden hoşlandılar. Delikanlı, kıza:

— Seninle çok iyi anlaşıyoruz! dedi. Üniversiteye geçince nişanlanalım. Mezun olunca da evleniriz.

Genç kız teklifi ciddiyetle karşıladı:

— Peki ama, bir şartla!

— Nedir?

— Liseyi bitirinceye kadar vazifelerimi sen hazırlayacaksın!.

* * *

BETERİN BETERİ

Gazeteyi cebine korken:

— Okudun mu?. dedi. Atom bombasının sırrı çalınmış.

— Eyvah!. Demek ki en büyük patirdı şimdi olacak!.

— Atom bombası mı patlıyacak?.

— Hayır!. Daha beteri.. Belki dünya patlıyacak!.

* * *

ÇAREYİ BULMUŞ

Tepebaşına ayrı ayrı yollardan geldiler. Fakat ikisi de ayni halde idiler. Ağızlar çarpılmış, burunlar morarmış, gözler hafif şaşı ve ikisi de alabildiğine yalpalıyorlardı.

Nasılsa göz göze geldiler, nasılsa birbirlerini tanıyor çıktılar. Uzun boylu, güçlü kuvvetlisi; kısa boylu sıskaya sordu:

— Bayım, eve böyle geç vakit gidince refikaya ne söylüyorsunuz?

Zayıfı içini çekerek şu cevabı verdi:

— Ben sadece bütün nezaktimi toplayarak: "Geceniz hayrolsun karıcığım!.. derim. Ondan sonra sabaha kadar hep karım konuşur.

* * *

YOK DEMEK!

Kırk yılda bir kere dişlerini temizlemeyi düşündü. Önüne gelen ilk eczaneye daldı.

— Bana iyisinden bir diş macunu verin!

Dedi. Eczacı ciddiyetle lâfa başladı:

— Bir macun var, harikulâde, dişleri kuvvetlendirir. Bir macun var, fevkalâde, diş etlerinin rengini açar. Bir macun var, emsalsiz, ağızdaki kokuyu defeder.

— Şu halde [illegible] sivecek macun yok demek, hoşça kalın!..

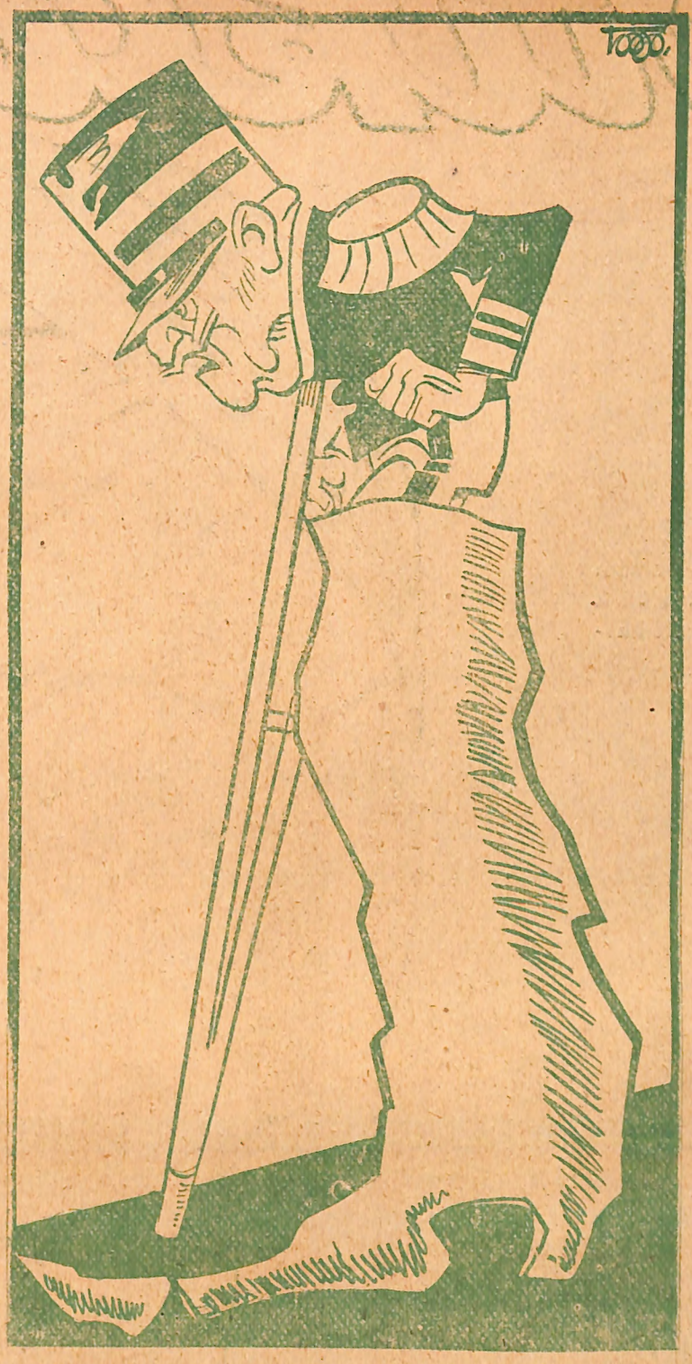

İTALYANIN MÜSTEMLEKELERİ ALINIYOR:
— İki ayağım bir pabuca giriyor!..

KİMMİŞ!..

Ölen zat zengindi. Mirasçıları paraya kıydılar, şaşaalı bir cenaze merasimi yaptılar. Cenaze otomobili çelenklerle donatılmıştı. Arkasında da sıra sıra hususî otomobiller gidiyordu. Gelip geçenler bu mükellef alayı seyre dalıyorlardı.

Mezarlığa gidildi. Ölü kabire konuldu. Bu sırada ihtiyar bir adam küçük bir çocuğa sordu:

— Gömülenin kim olduğunu biliyor musun oğlum?

Çocuk safiyetle cevap verdi:

— Evet. En öndeki çiçekli araba ile gelen adam!

MUHAKKAK ISLANIRMIŞ..

Yağmur yağıyordu.

Bay sokağa çıkmağa hazırlanmıştı. Sabırsızlıkla pencerenin önünde duruyordu. Karısı dayanamadı:

— Baksana, dedi, ahmak ıslatan yağıyor.

— Farkındayım.

— Öyle ise sokağa çıkmaktan vaz geç.. Sen muhakkak ıslanırsın!

KÜFELİKLER!.

Bir zamanlar İstanbul Belediyesi sırtta yük taşımayı yasak etmişti. Belediyenin bu yasağına muharrir T. ateş püskürüyordu:

— Ben ne haltedeceğim şimdi, ben ne haltedeceğim! diye bağırıyordu.

Arkadaşlarından biri:

— Telâş ve hiddetini anlamıyorum, dedi. Tüccar değilsin ki mallarını kolayca taşıtamıyacağım diye üzülesin... Zengin değilsin ki ikide birde evine alacağın eşyayı naklettirmekten endişen olsun...

— Saçma sapan söylenip durma Allah aşkına, dedi, hamalların küfe ile ağır yük taşımalarına müsaade etmezlerse ben gece yarısı meyhaneden eve nasıl döneceğim?

Ankaraya Mektup

KÜRKE DAİR:

Şu kürklü bayanlara dikkat ederim de, sattıkları çalımı pek yersiz bulmam. İnsan denilen mahlûk karşısındakinin değerini evvelâ gözlerile veriyor. Tevekkeli Nasrettin Hoca; "Ye kürküm ye!., dememiş; itibar insanın içinden ziyade dışına..

Kürkün yüzlerce çeşidi var, çok kıymetlisi, az kıymetlisi, açık veya koyu renklisi, şu veya bu biçimli vesaire... Onu alabilen insanların servetleri bu kıymetlerile mütenasip.. Herkes kaderince ne alabildiyse onunla çalım satıp duruyor..

Eskiden bizde kürk daha çok revaçta imiş. Eski ile yeni nesil arasında irtibat vazifesi görebilen yaştakilere sorarsanız her biri size beş on çeşidinin ismini sıp diye sayabilir.

Yüksek tavanlı eski kocaman odaları ısıtamıyan mangallar, dedelerimizi ve ninelerimizi kışın behemehal kürk giymeğe mecbur bırakırdı. Sonra galiba varlık seviyemiz de daha üstündü. Resmi hizmetlere mukabil mükâfat olarak verilen nişanlar da bulunmadığından kürk, resmi zevatın taltifleri için bir vasıta olurdu.

Yani kürk giymek, en fakirinden en zenginine kadar eskilerimizin kökleşmiş bir itiyadı idi. Şu kadar ki, bu kürklerin hiç birisi tüyleri dışarda giyilmez, dışına da kürk kadar kıymetli kumaşlar kaplanarak kullanılırdı.

Fakat dünya gibi kürk te tersine döndü ve şimdi bu itiyadın da içi dışına çıktı. Terslik bu kadarla da kalmadı da nevileri de en pespâyelere kadar indi.

Inanmazsanız bir gün kürkten anlayan bir arkadaşınızla sokağa çıkıp tetkik ediniz; üç beş nadirine rağmen binlerce de boyanmış pösteki sayarsınız. Fakat ismi kürk ya, sahibi memnun ve mağrur ya ona bakalım.

Aziz okuyucum, dünyada her itiyat değişti ve züğürtlüğün adı da zarafet oldu. Bu kabil şeylerde dünya iyiye doğru gideceğine bayağıya doğru gidiyor ve neticede kürkçü dükkânları tilkilere değil, kedilere mülâkat mahalli oluyor!

VALLAHİ ŞAMDAN KULANIYORUZ:

"Allah yağ mumu yakana yağ mumu, balmumu yakana balmumu verir,,, diye bir atalar sözü vardır. Bunu yirminci asıra göre şöyle tamamlamak lâzımdır: "Elektrik yakana da elektrik verir,,.

Fakat maalesef her vakit böyle olamıyor işte.. Bizim Kadıköyü semtinde elektrik kesilmesi sık sık vaki olduğu için bu darbı meseli "Elektrik yakana da bazan elektrik verir,, demek daha doğru olacak..

Inanınız ki, bizim evde basbayağı bildiğimiz eski tertip bir şamdan ve içinde de bir mum vardır; çünkü arasıra bize lâzımdır!..

Zaparia

No. 530, CİLT: 21, SENE: 11 FİYATI 15 KURUŞTUR 21 ŞUBAT 1946

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

HAFTANIN SİYASETİNDE ISRAR VE ESRARLAR :

Franko — İnmem de inmem!

Suriye, Lübnan — Oturtmam da oturtmam!

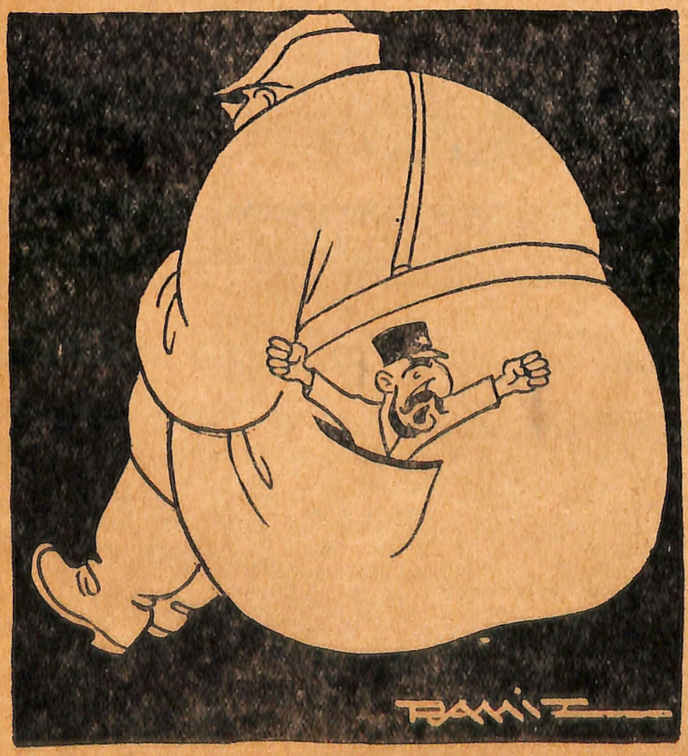

İran — Susmam da susmam!

Amerika — Vermem de vermem!

Akıl Hocası

Fatsada T. C. :
"Ben genç bir kızım. Arzularım çok, fakat bütçem müsait değil... Arzularımı nasıl yerine getirmeliyim?,,

CEVAP :
Arzularınızı yerine getirecek bir koca bulmak suretile!

★

Antalyada M. M. D. R. G. :
"Burdurlu bir genç kız, her gün, muntazaman yemek yediği halde, bir ay, bir bardak bile su içmedi... Nasıl olur bu?,,

CEVAP :
Su ihtiyacı sulu şeylerle de teskin edilebilir... Belki o genç kız da bu müddet zarfında, sulularla muhasara edilmiştir!

★

Ayancıkta M. O. H. E. :
"Şakalaşırken arkadaşımın kalbini kırdım.. Tamir için bir kalp ustası bulamıyorum.. Siz biliyorsanız adresini veriniz!,,

CEVAP :
Ustaya hacet yok: Şakadan kırdığınız kalbi ciddiyetle tamir edersiniz!

★

Kiliste H. C. K. :
"Henüz hayatımı kazanmış değilim... Bir kız benimle evlenmek istiyor.. Ne dersiniz?,,

CEVAP :
Kıza sorarsınız: Sefalete idmanı var mı? Varsa hemen evlenirsiniz: İki çıplak bir hamamda yaraşır!

★

Balıkesirde Ş. E. :
"Fakir bir memurum. Servet sahibi bir kızla evlenirsem mesut olabilir miyim?,,

CEVAP :
Bugünkünden daha bedbaht olmayacağınız muhakkak... Dairede emir dinlemeğe alıştığınız için evinizden çıkan fermanlara da, pek âlâ, boyun eğersiniz!

★

Balıkesirde İ. A. :
"Söz büyüğün, su küçüğün derler... Niçin?,,

CEVAP :
Parayı, pulu ara yerdekiler paylaşabilsinler diye.

★

İzmirde Y. Y. :
"Romanımı bastıracak param yok... Acaba bir kitapçıya satamaz mıyım?,,

CEVAP :
Belki satabilirsiniz; fakat alacağınız ücretten ziyade pabuç parası ve haysiyet kirası ödemek lâzım.

★

Bursada A. S. :
"Ben bir kızı seviyorum, o da beni seviyor... Fakat kızın boyu bosu benim hayalimde yaşattığım tipe uymuyor!,,

CEVAP :
Hayaliniz sizi aldatmış olabilir; çünkü hakikat karşınızda tecelli etmiş bulunuyor!

★

Salihlide İ. M. :
"Yaşım on yedi... Evlenmek hakkım mıdır?,,

CEVAP :
İsminizden cinsiyetinizi kestiremediğimiz için bu suale ne evet, ne de hayır diyeceğiz.

Akıl Hocası

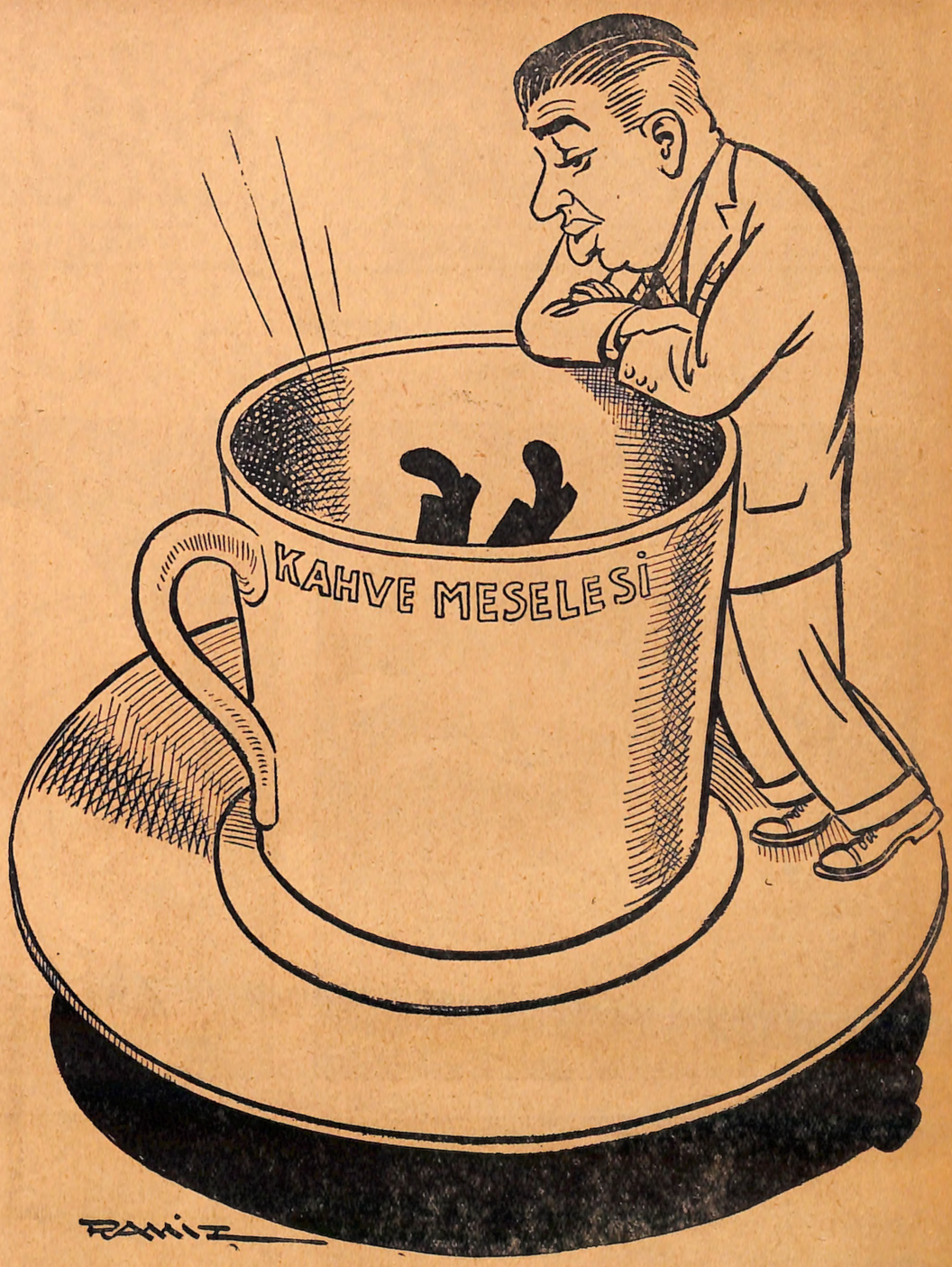

GEÇEN HAFTANIN EN ÖNEMLİ MESELESİ
R. Karadeniz — Etrafında fazla oynadılar galiba, içine düştüler!

AMERİKAN BAŞKONSOLOSU

NE ALIYORSUNUZ?

Ferdi Tayfur bir gazinoya gitti. Epeyce sonra bir garson geldi. Dansa kaldıracakmış gibi karşısında eğildi:

— Mösyö!.. dedi. Ne alıyorsunuz?.

Ferdi arkasında açık duran pencereyi gösterdi:

— Soğuk alıyorum. Şu pencereyi kapayınız!.

24 Ocak tarihli nüshamızda Akıl Hocası sütununda Kiliste öğleden sonra ekmek bulunmadığı yazılmıştı. Mezkûr kaza kaymakamlığından aldığımız 6-2 tarihli mektupta bunun yalan olduğu ve her zaman ekmek bulunduğu buldirilmektedir. Tashih ederiz.

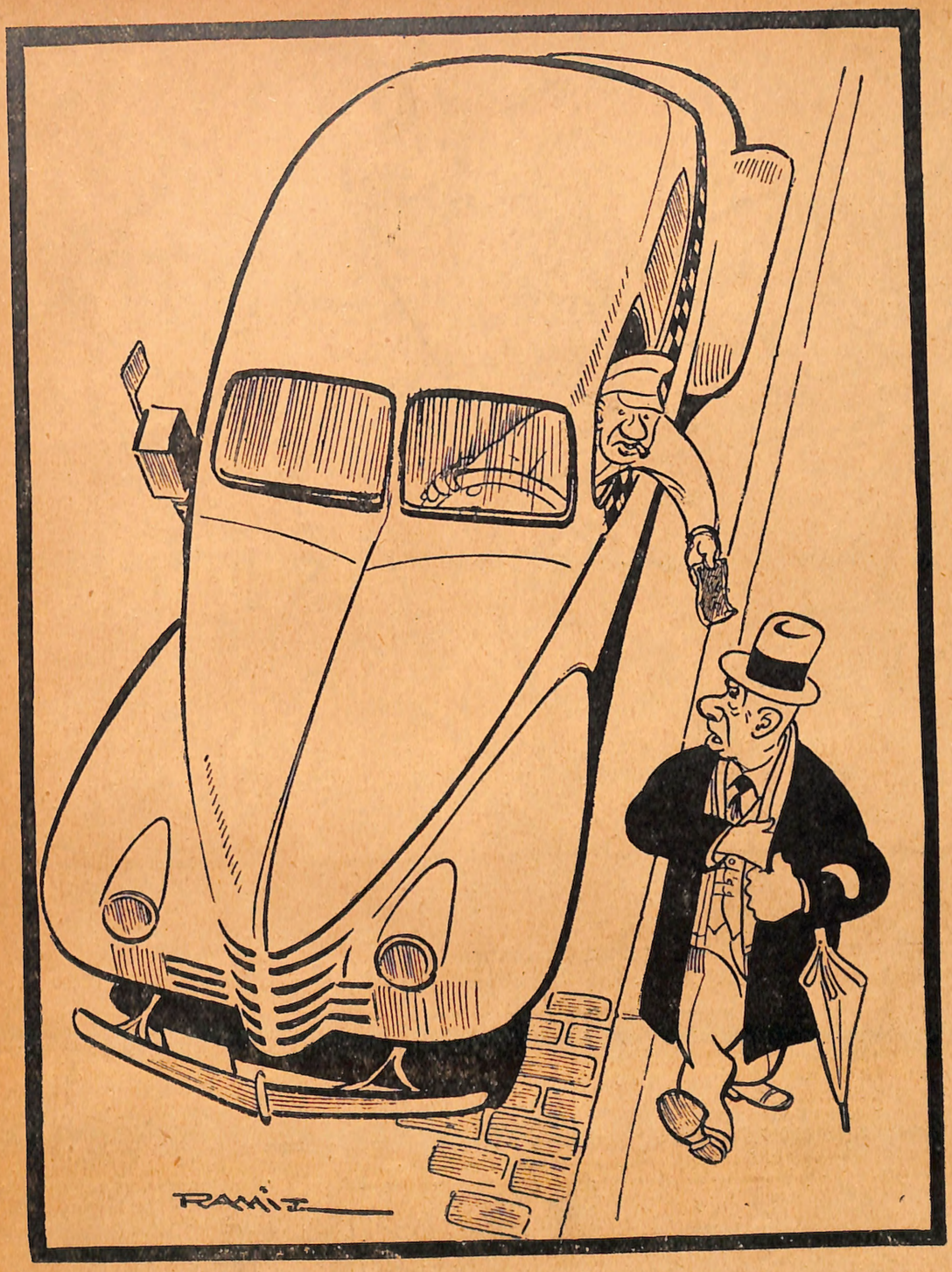

Şoför — Bayım saat bir lira yazdı. Sen on lira verdin, taksi fiyatları ucuzladı, biz namuslu insanlarız. Şu yarım lirayı al geriye!..

NE YAPABİLİRMİŞ!

Kadıncağız çok güzeldi. Fakat çok çirkin, çok ihtiyar bir adamla evlenmişti.

Bir gün sokakta beraber gidiyorlardı. Bir pastahanede camekânın önünde durarak ahbaplarını selâmladılar. Karı koca geçtikten sonra iki aile dostu aralarında şöyle konuştular:

— Ne güzel kadın!

— Evet. Harikulâde.

— Nasıl oturuyor o adamla!.. O herife nasıl tahammül ediyor?

— Pekâlâ oturuyor. Bay ihtiyarcadır ama, zengindir. Karısının elini sıcak sudan soğuk suya sokturmuyor. Otomobil, apartıman, köşk, tuvalet, para bol. Daha ne yapabilir?

— Kadıncağızı dul bırakabilir.

ANLAYIŞ

Nizamettin Nazif Tepedelenlioğlu lokantaya gitti. Biftek ısmarladı. Biftek geldi. Nizam yemeğe koyuldu. Tam o sırada lokanta sahibi yanından geçiyordu.

— Rica ederim! dedi. Şu bifteğe bir bakınız. Bıçak kesmiyor!

Patron, Nizamettini saygı ile selâmladı. Sonra garsona seslendi:

— Bana bak! Çabuk baya bir keskin bıçak getiriniz!.

HAKSIZ MI?

Zati Sungura çocuğile beraber bir misafir gelmişti. Yumurcak Sunguru görünce pek sevindi:

— Kuzum amca!. dedi. Bana bir tavşan versenize!.

Meşhur hokkabaz gülümsedi:

— Hayhay yavrucağım! Ama şimdi burada tavşanım yok. Borcum olsun, olur mu?

Çocuk dudaklarını büktü:

— Olmaz!.

— Ya ne yapalım?

— Şapkanızdan çıkarıverin ne olur?!.

OLUR ŞEY DEĞİL!

Bayan biraz erken doğmuştur. Yalnış anlaşılmasın yedi aylık değil, yetmiş sene evvel doğmuştur. Geçen gün kendisini ziyaret eden bir gence sordu:

— Sizin kaç tane biraderiniz var?

— Bir tane efendim.

— Bir tanecik mi?

— Evet efendim!

— Olur şey değil!.

— Ne gibi efendim?

— Geçen gün hemşirenize aynı şeyi sordum.

— Ne dedi efendim?

— İki biraderim var, dedi.

ESNAFLA MÜŞTERİ

Halkımız son zamanda et taam etmez oldu,
Ekmekten gayrisine ihtiram etmez oldu.

Kasap esnafı döndü şoför biraderine,
Umumî ihtiyacı pek meram etmez oldu.

Aldırmadan geçerken yolda şoförler bize
Kasaplar da hafiften bir selâm etmez oldu.

Belediye nizamı, koruma kanunları
Tamamile onları halka ram etmez oldu.

Yer kalmadı tövbeye dermansızlık yüzünden,
İhtiyarlar misali genç haram etmez oldu.

Bakar düşman gözüyle müşteriler esnafa,
Esnaf da müşteriye ihtimam etmez oldu.

Bir ferahlık göründü çarşıda bir aralık,
Ve lâkin her nedense bu devam etmez oldu.

Bu harbin tarihi de benzedi evvelkine,
Esnaf ikisinde de iyi nam etmez oldu!

Çamdeviren

RASİH TURHAN

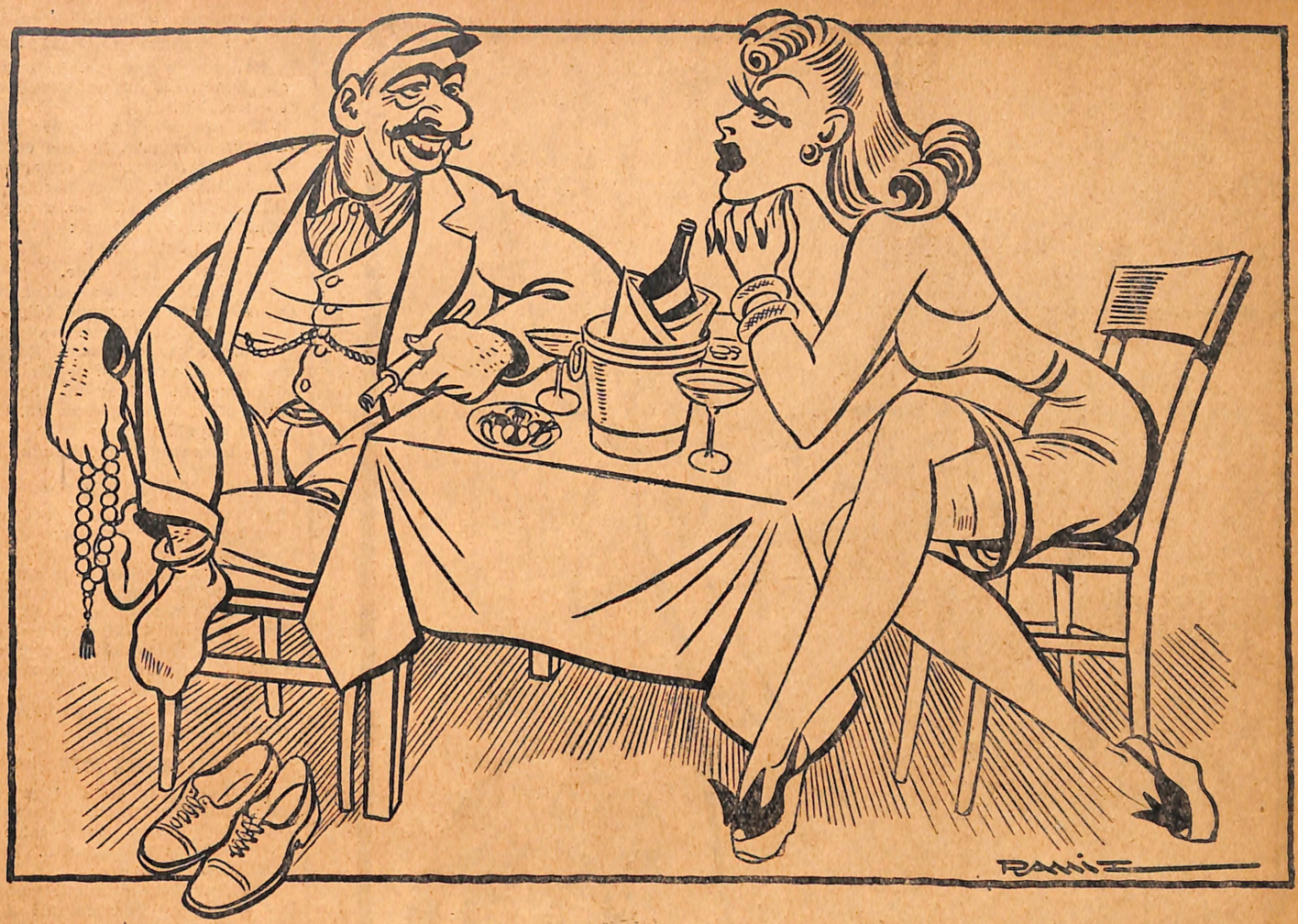

— Çabuk beş yüz lira ver!.
— Gozelim, selâmünaleyküm, aleyküm selâm; bu kadar çabuk para istenir mi?
— Ne yapalım, belediyenin barlara emri var. Beş dakikadan fazla masalarda oturulmayacakmış!.

TAHTSIZ KIRALLAR

Siyasetle pek yakından ilgilidirler. Her gün ahvali âleme dair bir sürü çene çalarlar. Geçen gün biri büyük bir ciddiyetle arkadaşına sordu:

— Londrada bir sürü kıral birikti. Ne olacak bu tahtsız kıral-lar kuzum?.

— Ne olacak, hiç!. Saltanatlarına devam edecekler.

— Böyle tahtsız mı?

— Elbette... Zaten bilmez misin, İngiltere kabinesinde âdettir; bir kaç tane de koltuksuz nazır bulunur. Bunlar da tahtsız kıral! Tahtsız olmak bahtsız olmak demek değildir ki... Bilâkis, başları dinç olur, yalnızca icrayı saltanat ederler.

* * *

BİR ŞARTLA!

Av meraklısıdır. Hele böyle karlı, tipili havalarda ördek avına gidemezse kahrından ölür. Bir kaç defa kız kardeşinin hasta olduğundan bahsederek izin aldı, ava gitti.

Aksilik bu ya, av dönüşü şef, kendisini uzaktan görmüş, fakat ona görünmemişti. Bir gün havanın ava çok elverişli olduğunu görünce bizim avcı kurtlandı. Hemen şefe çıktı:

— Hemşirenin rahatsızlığı nüksetti, dedi. Evde kimse yok. alıp doktora götürmek istiyorum. müsaade ederseniz!.

Şef ciddî bir tavırla:

— Hay hay!. dedi. Yalnız dönüşte bize de bir çift ördek getirmek şartile!.

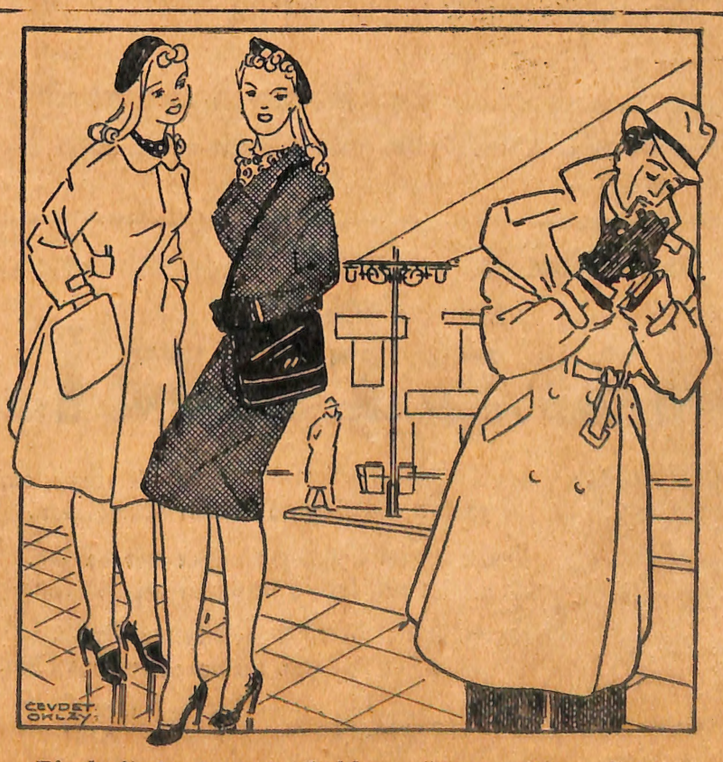

— Bir haftadır beni rastladıkça görmemezliğe geliyor...
— Cinayetlerin salgın haline geldiğini ne çabuk unuttun?.

ÇOCUK ADAM

Necip Fazıla bir dost rastladı:

— Merhaba Necip Bey! dedi. Tebrik ederim. Bir çocuğun olmuş.

Şair kaşlarını çattı:

— Oğlumdan "çocuk,, diye bahsetmenize tahammül edemem!

Adam şaşaladı:

— Anlamadım?

— Oğlum için söylüyorum. O bir çocuk değil, bir büyük adamdır, müstakbelin büyük adamı!...

Adam arapçadan pek anlamazdı; özür diledi:

— Affedersin. Ben çocuk senin zannediyordum. Demek "Müstakbel,, inmiş!.

*

KORKULUK

Yazlık için büyük bir köşk kiralamışlardı. Köşkün gayet geniş bir de bahçesi vardı. Buraya ev sahibi sebze ektiriyordu. Bayan kiracı dolaşmak için bahçeye çıktı. Epeyce gezdikten sonra bahçivanla karşılaştılar.

— Merhaba Ramazan usta!.

— Merhaba bayan!..

— İşler nasıl?

— İyidir çok şükür efendim.

— Siz bahçeye korkuluk koymuyor musunuz?

Ramazan usta, bayanın omuzuna attığı geniş vatkalı pardösüsünü işaret ederek cevap verdi:

— Siz buraya taşındıktan sonra lüzum kalmadı efendim!

Kadın — Doktor bey, kalbimde zafiyet olduğunu söyle diniz amma, kime karşı olduğunu söylemeyi unuttunuz!.

— Neye derslerine çalışmıyorsun?
— Zengin olmayı kafama koydum...

SOYDAN- ADAM..

Yazan: ÇALAPALA

Meteliği kalmamıştı. Hepimizin meteliksiz kaldığımız günler olur ama onun için mesele başka idi. Çünkü o mirasyedi idi. Çalışmağa alışmamıştı. Şimdi ne yapacaktı?

— Yaş otuz yedi! dedi. Demek ki tam on beş senedir hazırdan yemişim!. Zaten ondan önce de rahmetli babamın koltuğu altında geçiniyordum. Mübarek adam beni bir işe vermedi. Okusun, adam olsun diye heves etti. Avrupalara gitmekler, lisan öğrenmekler, dans dersi almaklar, neler de neler!.. Bunların insana faydası olur mu?. Bir ticaret işine soksaydı, ben de herkes gibi adam olurdum.

"Allah kimseyi gördüğünden yadetmesin!,, derler. Necibin başına gelen felâket işte buydu. Görmüş geçirmiş bir çocuktu. Hem de ne görmüş, geçirmiş!.. Hoş, otuz yedi yaşında adama çocuk denmez. Kazık kadar herif ama. Necip, aldığı terbiye icabı hâlâ çocuktur. Zaten bu zamanda hiç bir iş tutmadan ha babam para yiyen adama "çocuk,, denmez de ne denir?.

Bereket versin arkasında ağlayacak kimsesi yoktu. Olsaydı, onlar için üzülecekti. İyi bir çocuktur vesselâm, bunu da düşündü!.

Bir zamanlar kendisine dalkavukluk edenlerin hepsi yüz çevirmişti. Kimseden beş para borç alamıyordu. Anlatmağa değmez canım, klâsik bir mirasyedi hikâyesi işte!.

Hayır, şu teyzesinden kalan hanı pek aptalca elden çıkarmasaydı, şimdi gül gibi yaşardı Adamın biri gelmiş, kendisine önayak olmak istemişti. Ama Necip böyle karışık işlere alışık değildi. Her ay başı gidecek, kapı kapı dolaşacak, kiracılardan aylık toplayacaksın. Tanımadığı, bilmediğ adamlar!. Dilenir gibi bir şey.. Odabaşı da yapar bu işi ama kapının önünde oturup onun gelmesini beklemek, bir sürü kontrat kâğıdına pul yapıştırmak, imza atmak, üstelik tarih de yazmak lâzım!. Necibin dayanacağı iş değil!. Onun için satıvermişti işte!..

Bir an için o kira toplama sıkıntısını düşündü, kurtulduğu için derin bir nefes aldı. Onun görgüsünde bir adam olmasa şimdi yalnız hava parasile öyle bir han daha kurardı. Ama yine Allah kimseyi gördüğünden yadetmesin!

İşin kötüsü, etmişti işte!. Cebinde on parası yoktu. Yalan değil, sahiden on parası kalmamıştı. Son kalan bir tutam ufak parayı dün gece bardan çıkarken vestiyerdeki kadına vermişti. Demek ki son bir kaç kuruşu o boyalı saçlı, madama kısmetmiş!..

Zaten onun bütün parası başkalarına, en çok da kadınlara kısmet olmuştu. O zamana kadar tanıdığı kadınları hatırlamağa çalıştı. Sarışınlar, kumrallar, esmerler, kızıllar gözlerinin önünde geçit resmi yaptı. Bir kaç tanesini adile, sanile hatırlıyordu. Öbürlerinin çoğu birer yabancı gibi, sokaktan geçen kadınlar gibi gelip gidiyordu. En sonunda da vestiyerdeki kadın! Saçları boyalı, kaşları boyalı, bir dişi eksik, ama her zaman kendisine iyi bakan, elindeki imkânlara göre süslenen iyi kalpli kadın!. Son parasını verdiği o kadın!..

İçini çekti:

— Helâl olsun! dedi.

Dedi amma, şimdi dünya ona haram oluyordu. Bu zorlu durumdan kurtulmanın bir çaresi daha vardı. Ama onu yapabilmek de pek zordu. Arkadaşlarından bir çoğuna ödünç para vermişti. Üstlerinden yıllar geçmiş, geri vermemişlerdi. Zaten o da verirken geri almayı düşünmemişti ya!.. Sırf karşısındakinin yüzünü kızartmamak için "odünç,, diye vermişti.

Verirken başkalarının yüzünün kızarmamasını düşünen Necip, şimdi nasıl kendi yüzünü kızartır da verdiği paraları geri isterdi?. Hem de bir daha istememek niyetile verdiği paraları?!.

Para, para babasındaydı!. Ne eli açık, iyi kalpli adamdı o!.. Zaten Necip de babasına çekmişti. Ölecek adam değildi hani!..

— Yattığı yer cennet olsun!.

"Cennet,, dedi. Fakat gözlerinin önüne Eyüpte, Bahariyede, tekkenin arkasındaki aile kabristanı geldi. Büyükannesi, büyükbabası, ablası, anası, babası amcası, dayıları, hattâ enistesi hep orada idiler. Cenazeden cenazeye gittiği o tepeye hep kanter içinde çıkardı. Yazın sıcaktan, kışın vıcık vıcık çamurdan!. Ama orada, Halicin ve İstanbulun ne güzel bir görünüşü vardı...

Necip bütün o varlıklı, eli açık ve "iyi,, insanların ardında, burada üç beş parça eşyadan başka bir şey kalmamış olan odasında kaldığı için korkunç bir yalnızlık duyuyordu. Arkadaşlarından da hiç arayanı, soranı kalmamıştı. Halbuki eskiden evden çıkmazlar, kendi evlerine gitmek istemezlerdi. Bacısı bile arayıp sormuyordu. Ona küsmüştü. Zavallı Arap, o da yoksulluk içinde yüzüyordu. Gele de Necipten üç, beş kuruş bekliyecekti. Gelmemesi daha iyi idi.

Yazması uzun sürüyor. Belki sizi sıktım bile!.. Fakat Necip bunları hep bir saniyede düşündü. Rüya için de öyle demezler mi?. Bize saatlerce sürdü gibi gelen rüyalar uyanmadan evvelki bir iki

Erkek — Fakır olsaydım beni yine sever mi idin?
Kız — Elbette severdim, fakat şaka söylüyorsun değil mi?

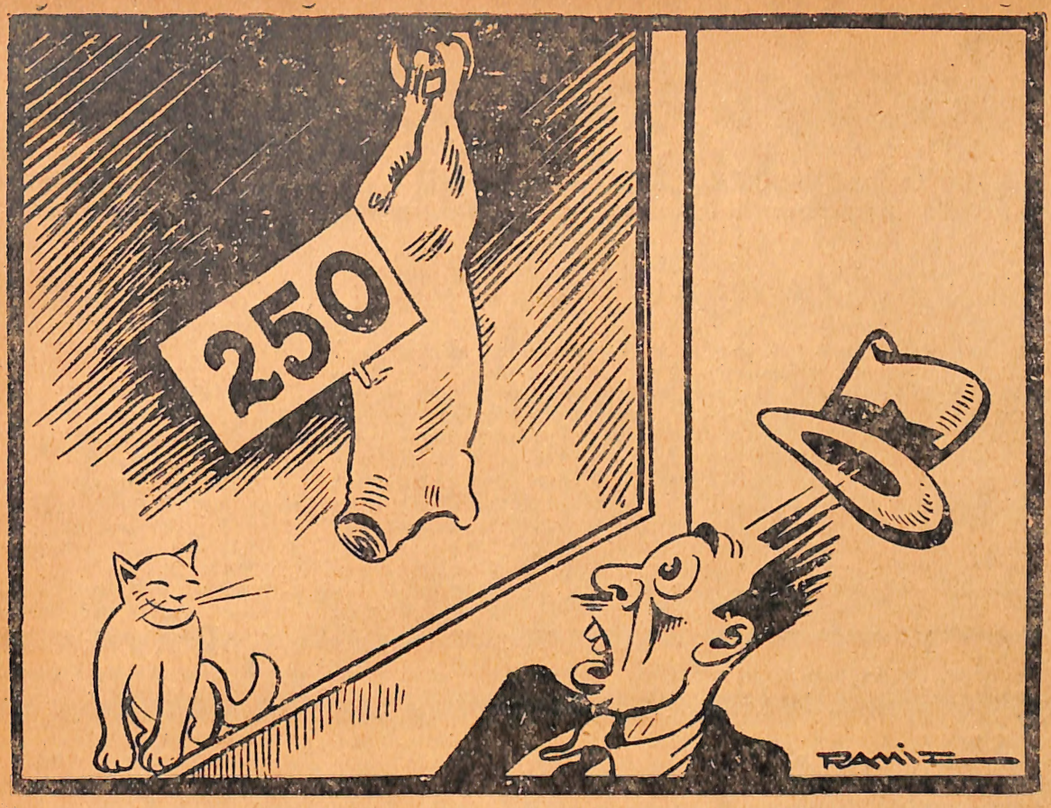

ET FİYATLARININ HER GÜN BİRAZ DAHA FIRLAMASI KARŞISINDA : KEDİLER CİĞERE BAKIYOR!

saniye içinde gelip geçiverirmiş; bir çok tecrübelerle bunu isbat etmişler.

Zaten Necibin aklından bütün gelip geçenleri sayıp dökmeğe imkân yok. Onun için neticeye varayım: Bu dünyadan göçmeğe karar verdi!

Evet, canına kıyacaktı. Otuz yedi sene bey gibi yaşamıştı. Nasıl olsa günün birinde ölecek değil miydi? Ha bir gün evvel, ha bir gün sonra!.. Sürünmeden, sefalet çekmeden, kimsenin yanında "ağırlık,, olmadan...

Yazıhanesinin gözünü çekti. Oradan bir kutu, kutunun içinden de güderiye sarılmış kız gibi bir tabanca çıkardı. Kanapeye gitti, rahatça oturdu. Namluyu şakağına dayadı. Elini değil de tabancayı şakağına dayayıp düşünmek!. Biraz tüy urpertici bir düşünce ama, o güldü.

Çünkü ertesi gün gazetelerin bu acıklı kazayı nasıl yazacaklarını düşünmüştü...

— Tak, tak, tak!..

Merak etmeyin!. Tabanca sesi değil, biri kapıya vuruyordu. Tabancayı yanına bıarktı. seslendi :

— Giriniz!.

Gelen Cahitti. Eski arkadaşlarından biri!. Hoş çocuktur. Çok fakir bir ailenin çocuğudur. Mektepte iken çalışkandı. Necibin de derslerine yardım ederdi. Necibin, almamak şartile yüzlerce defa ödünç para verdiği arkadaşlarından biri!.

— Merhaba Necipçiğim!. Nasılsın?..

— Teşekkür ederim. Sen nasılsın?.

— Şöyle böyle!. İyi diyelim de iyi olsun!..

Cahidin gözü tabancaya ilişti.

— Ooo... Ne güzel tabanca bu! temizliyor muydun?.

Necip ehemmiyet vermiyen bir tavırla:

— Evet!. diye cevap verdi. Temiz - liyordum!

— Ver bakayım şuna!.

Necip tabancayı uzattı:

— Dikkat et, doludur!.

— Çok güzel be Necip!.

— Güzeldir.

— Ne yapıyorsun bunu? Senin işine yaramaz ki!.

— Hiç!. Duruyor işte!.

Cahit yılıştı:

— Necip be!..

— Ne var?.

— Şunu bana hediye etsene!. Vallahi çok hoşuma gitti!.. Zaten akşamları eve giderken önüme biri çıkacak diye ödüm kopuyor. Malûm ya bizim taraflar çok tenha!. Son günlerde karmanyolacılar da çoğaldı.

Necip şaşkın, müşkül bir durumda kalmıştı.

— Vallahi bilmem ki!. dedi.

— Canım bunun bireceği, bilmiyeceği yok!.. Bende olan yine senin demektir... İleride lâzım olursa istersin!..

Zavallı Necip, boynunu büktü:

— Sen bilirsin!. dedi.

Cahit teşekkür etti. Tabancayı güderiye sarıp arka cebine yerleştirdi. Üç, beş lâf etti. Sonra çıktı, gitti. Necip?

Kaldı!.

Çalapala

KEPAZELİK!

Suçlu, canı gibi sevdiği nişanlısını, belindeki kayışla boğarak öldürmüştü. Duruşma sırasında yargıç sordu:

— Nişanlını canın gibi sevdiğini söylüyorsun ama, kızcağızı belindeki kayışla boğup öldürmüşsün. Neden?

Suçlu, mahcup bir tavırla ellerini iki yana açtı:

— Ne yaparsınız bayım, fukaralık kepazelik!. Tabanca alacak kadar param olsa tabiî böyle yapmazdım!

★

EVLENME

İki bayan karşılaştılar. İki eski arkadaş:

— Nasılsın Süheylâ?..

— Teşekkür ederim. Sen nasılsın Handan?.

— İyiyim!..

— Kuzum, Cemileyi görüyor musun hiç?.

— Hayır. Mısıra gitti ya!

— Mısırda ne işi var?. Evlendi mi yoksa?!.

— Evlenmek te lâf mı, apartımanlandı bile!.

— Anlamadım?!.

— Bir Mısırlı zengine vardı. Şimdi oradalar!.

— Deve güreşi neden Fenerbahçe stadında yapılıyor acaba?

— O taraftakiler İstanbul tramvaylarına nasıl binildiğini bilmedikleri için deve güreşi görmemişlerdir diye olacak!.

Acaip bir aile...

KOMİK ROMAN

Yazan: Ta. Ka.

— 13 —

Küçüğü inadına zayıf. Bunun burnu mutlaka beş parmak uzundur. Öteki ise tamamile burunsuz. Hey Allahım! Nasıl bir grup teşkil edeceğimizi olsun tahayyül et! Eğer geliyorlarsa sadakor çarşaflarını giymişlerdir. Ellerinde bal rengi birer şemsiye. Fışır fışır tafta entariler. Renkleri de yanar döner efiâtun. Bellerinde gümüş kemer. Ayaklarında dizlere kadar bağlı bot. Ajurlu çorap, parmakları dışarıda dantel eldivenler. Göğüslerinin sol tarafında, efendim, birer adet mineli gümüş saat. Dur, aklıma daha beteri geliyor. Bu kabil ailelerde, ben duydum, yabancı helâlara çıkamadıklarından lâzımlıklarını beraber taşıyanlar varmış. Başımıza gelenler.

— Amma yaptın ha! İnşallah böylesi değildir. Şom ağızlı.

— Gülme, sinirime dokunuyorsun. Seni eğlendirmek için konuşmuyorum. Hakikatten bahsediyorum. Vallaha, tallaha hakikat böyledir. Bir başka dert daha: "Hani teyze hanım, nerede eniştе bey?„ diyecekler. Keramet Bektaşi, Kadri de ondan beter. Yeniden Karagöz oynatmak isterlerse... Hala hanımların Habibe teyzeden, Kadri enişteden haberleri yok. Görürsün, bugün çok işler olacak. Duvarların bile yüzü kızaracak...

— Aman bir pot kırılmasına meydan verme! Malûm ya, benim istikbalimi mahvedersin.

— Şimdi başlarım, istikbalinden...

Cemal, birdenbire elini yanağına götürerek bir an sustu.

İhsan meraklandı:

— Ne o? Dişin mi tuttu?

— Sus... Bunlar da kim? Eyvah! Gördün mü kepazeliği?..

Pencereden düşecek gibi uzandılar.

Köşeden Maksutla beraber iki "gâvur kızı„ sökün etmişti.

Cemal inledi:

— Eyvah! Oğlan halalarını yolda kaybetti. Beyoğluna çıkıp bunları getirdi. Geç kalmasının sebebi işte.. Eh, artık bu kadarı fazla. Bu şırfıntıları ne yapacağız? Ben bu Maksudu şimdi ayağımın altına almazsam namerdim.

Beyoğlu şırfıntıları, Vefanın bu sakin mahallesinde nasıl da yabancı duruyorlardı. Birisi on altısında ancak vardı. Öteki de yallah yallah yirmi sularında. Güzeller ama, yere batsın... Sürmüş sürüştürmüşler, son moda giyinmişler, kırıtarak geliyorlar.

Maksut yanları sıra harmanlıyor, babam, harmanlıyor.

Doğru kapıya dayandılar. Cemalle İhsan, hâlâ şaşkın şaşkın seyirdeler.

Maksut işaret etti:

— İşte geldik. Kapıyı açsanıza.

Cemal koştu. Taşlıkta takdim merasimi: Hala hanımlarmış.

Artık Maksudun henüz traş olmadığına, daha berbere gideceğine kızmak Cemalin aklına gelmedi. Halacıkları yukarıya buyur etti. Serbest hanımlar! Sedire rahatça yerleştiler. Şapkalarını çıkarıp saçlarını şöyle bir salladılar. Bir kaç misli daha güzelleştiler.

Cemal, o güne kadar bir çok hala hanımlar görmüştü. Lâkin Maksudun bu büyük halası kadar şeker, onun kadar cana yakın, şahane bir hala hanıma rast'ammıştı. "Güldükçe insanın yüreğini hoplatan, esmer olduğu halde çakır gözlü hala hanı mı olur?„

Tekrardan sarhoş olduğunu hissederek toplandı. Neşesi kan halinde, yüreğinden başına, başından yüreğine inip çıkmağa başlamıştı.

Büyük hala hanım, Maksuttan izahatı almış olacak ki olup biten işlerin kabahatlisini kolayca bilip çıkardı. Ancak güzelliğin verdiği münakaşa edilmez bir hakla çıkıştı :

— Nedir bu yaptığınız işler Cemal bey?

Habersiz evlenmek duyulmamış bir şey imiş. Erenköyünde köşk komşuları gülmekten bayılmışlar. Pek "alameriken„ bir hâdise imiş doğrusu. Filmlerde ancak görülürmüş böyle şeyler.

Cemal boynunu büktü:

— Biz aksi kanaatteyiz, diye başladı. Deniz aşırı oturmak hala hanımlara yaraşır mı? Siz halalık vazifenizi yapmış sayılmazsınız. Mecbur olduk, kendi göbeğimizi kendimiz kesmeğe..

— Pek âlâ! Haydi bize gelin hanımı tarif edin bakalım.

— Bunu ancak Maksut yapabilir.

— Kabul etmedim. Bitaraf olamaz diye...

İhsan kahveleri getirdi. Şapkası hâlâ başında idi. Hala hanımlar hayret ettiler. Cemal anlattı:

— Efendim bahsi kaybettiği için somurtuyor.

— Hangi bahsi?

— Söylersem darılır mısınız?

— Ne münasebet!

— öyleyse günah benden gitti. Demin burada oturuyorduk. Birdenbire aklına gelmiş: "Bil bakalım Maksudun halaları nasıl insanlar?„ dedi. Ben cevap veremeyince sizi bana tarife başladı.

İhsan:

— Yalancı! diye inledi. İnanmayın, uyduruyor.

— Vallaha uydurmuyorum. Bu bizim İhsanın hayaline göre siz, büyük hala hanımefendi, fıçı kadar şişman oluyorsunuz. Ancak yuvarlanarak dolaşıyorsunuz. Siz de, efendim, incecik, oklava gibi bir şeysiniz. Tabii her birinize takdir olunan yaş en aşağı dört misli idi. Sizin hiç burununuz yoktu. Sizinki de, bizim İhsanı lûtfen af buyurun, bir karıştı. Sadakor çarşaflarla, yanar döner efâtun taftadan entarilerle, göğsünüzde mineli gümüş saatlerle gelecektiniz... Ötekini de söyliyeyim mi İhsancığım?

— Allah senin belânı versin...

— Söyliyeceğim. Tabii Erenköy, adı üzerinde bir köy. Siz, yani kenarın dilberlerisiniz. Ne kadar nazik olsanız da nazenin olamazsınız. Bu bizim İhsan dedi ki: "Görürsün, dedi, ağızlarında pabuç kadar birer sakız. Hem de gıcırlı sakız. Alışkanlık eseri olarak dillerile yuvarlayacaklar, bir nefeste şişirip yüzümüze karşı (pat pat!) diye patlatacaklar, dedi. Seyrine vallaha doyum olmaz hala hanımların„ dedi.

Kızlar o kadar güldüler ki... Gülmeleri kesildiği zaman kırk yıllık ahbap olmuşlardı. Büyük hala hanım, Cemalin gazetedeki yazılarını biraz metetti. Edebiyattan, yeni romanlardan konuşuldu.

Maksut gelmeseydi, Cemal, perşembe gününü de, kendilerini bekliyen nişan merasimini de asla hatırlayamayacaktı.

Damat bey, bir aralık eve uğrayıp nişan şekerini de beraberine almış. Bunu görünce, demindenberi sevinç içinde bulunan Cemal, tekrar somurttu: "Ben oraya ne yüzle gideceğim? Hani yüz elli davetli. Şu kutuya bak!„

Türbenin önünde kurnazlığı imdadına yetişti:

— Siz teşrif edin, ben sigara alıp geleyim. dedi.

Hiç olmazsa diğer davetliler kendisini de her hangi bir misafir sayacaklardı.

İhsan da her halde, güzel hala hanımlarla berabe gitmenin esmer - güzel - taze üzerinde belki fena tesir edeceğini düşünerek Cemalin arkasına takıldı.

Damat beyle nefis halaları ve Avrupa şekeri kutusu, merasim yerine doğru gözden kayboldular.

Cemal:

— Bunlar nasıl hala böyle? dedi.

— Ne varmış? Beğenemedin mi?

— Yok... Hani... Sen ne kalbi fesat herifsin. Dünyanın en güzel iki kızını demin neye benzettindi utanmaz!

— Vay ben mi benzettimdi?

— Seninle şimdi münakaşa edecek değiliz. Lâzımlık meselesini söylemediğim için bana minnettar olmalısın.

— Yavuz hırsız gördüm ama, eCmal, senin kadar hayasızını görmedim.

— Sus... Şapkanı başından çekiveririm.

— Aman başıma dokunma! Hala hanım acaba dans etmesini bilir mi?

— O kadar güzel ki... - tabii büyük hala hanımdan bahsediyoruz - Kızlar güzellikte bir dereceyi aştılar mı anadan doğma dansöz olurlar. Sen nereden bileceksin ahmak!

— Yaşadın öyleyse...

— Yaşadım ama, en büyük marifet kapıdan içeri girip Keramet beyin elini sıkmak...

— Aldırma... Canımız sağ olsun. Rezillik çok olur. Demin "Ben sıpayım.„ diyordun. Eşeğin kusuruna kimse bakmaz.

— Teşekkür ederim. Bana kuvvet verdin kardeşim.

II

Cemal zili henüz yarım çalmıştı ki kapı açılıverdi.

Maksutla karşılaştılar. Daha nişan merasiminde damat beye münasip görülen bu kapıcılık vazifesinin manasını düşünmeğe vakit bulamadan, çocuğun gözlerindeki yaşları farkettiler. Cemal:

— Sana ne oldu? diye sordu.

— "Babamı getir„ diyorlar. Babamı getirmeğe gidiyorum.

— Aman Yarabbi! Burası kadınlar hamamı mı?

— Sorma.. Babamın bir şeyden haberi yok. "Babam cenazeye gitti.„ diye yalan uydurdum. Mürüvvet günü cenaze olur mu? dediler. Yutmadılar.

— Şimdi senin baban nerede?

— Kahvede..

— Yıkıl, Allah belânı versin.

— Gideyim. Yalnız halam sinirlendi. Lûtfen kendisine bakıver, teskin et.

Belli birşey, yukarda kıyamet kopuyordu.

Cemal, "Bismillâh„ diyerek merdiveni çıktı. Sofayı alacalı bir kadın kalabalığı tıkamıştı.

— Yol verin.. Yol verelim hanımlar!

Böylece kendisini tramvay biletçisi zannederek gülmesini zor tutan Cemal kimsenin kulak asmadığını görünce sesini yükseltti:

— Açılın.. Hasta nerede?

Galiba, doktora benzettiler. Kalabalık bir dalgalandı. Fısıltılar Cemalin kulağına kadar geldi:

— Doktor... Doktor geldi.

— Açılın ayol! Taze ölecek.

— Hiç başıma gelmemişti. Zamane kızları ne çabuk bayılıyor.

— Bayılan kızların lâcını ben bilirim.

— Nedir?

— Şimdi görürsünüz. Körpe doktor onu ayıltır.

— Hakikat. Bunun geleceğini bilsem ben de bayılırdım.

— Sus terbiyesiz!

Ve gülüşmeler.. Cemal yüreği vurarak gösterilen oda kapısına doğru kendisine zorla yol açtı.

— Arkası var —

KÜTÜPHANENİZİN EN KIYMETLİ BİR ESERİ OLACAKTIR.

Karikatür

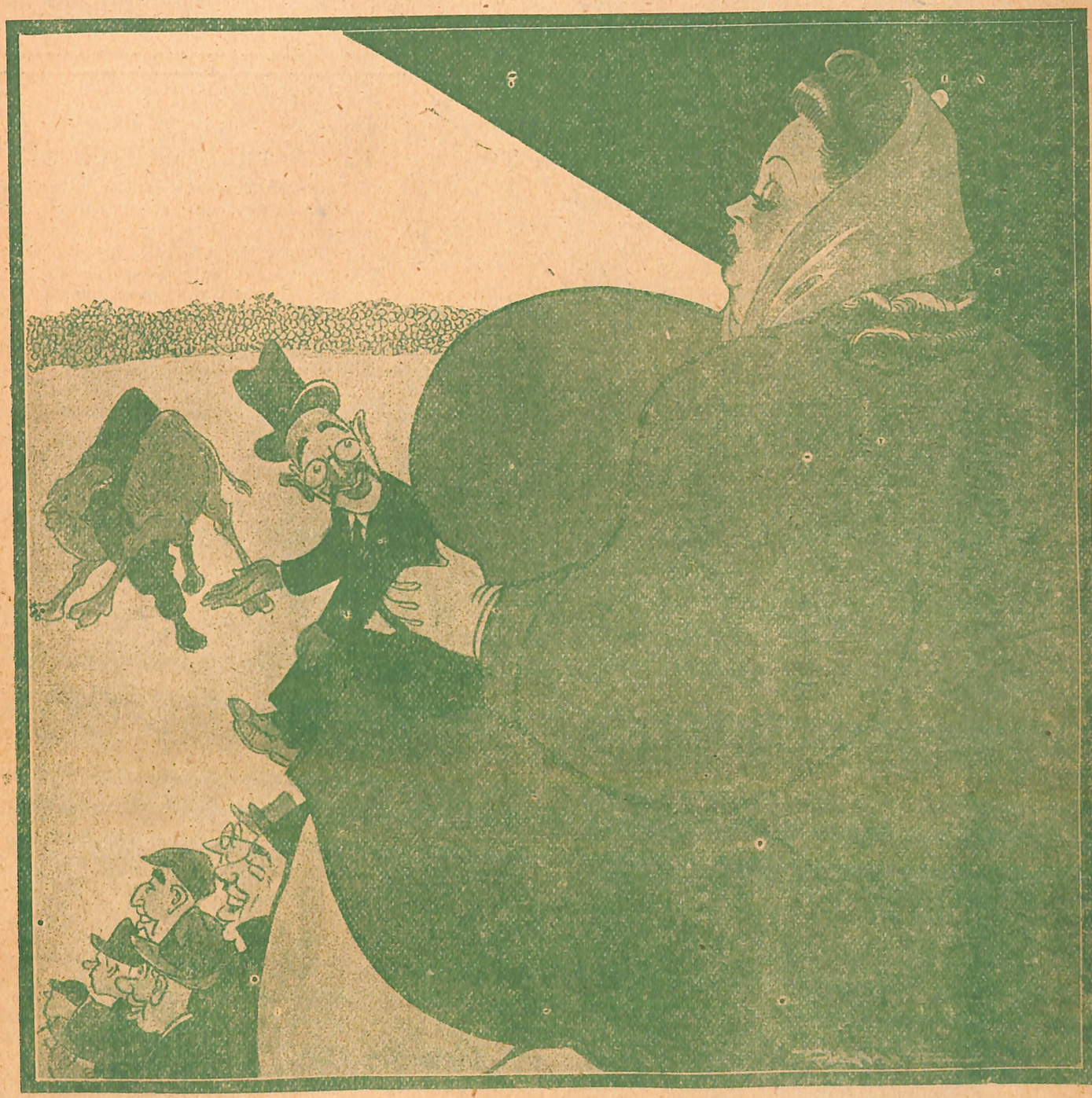

TOMBUL TEYZE DEVE GÜREŞİNDE :

Sıska Dayı — Karıcığım, develerin güreşine dikkat et, fil güreşi olursa biz de gireriz!

T. T. POSTASI

Beşiktaş: Mürüvvet Özkök :

S — Teyzeciğim, albümünüzü aldım, fakat bizi kahkahalarla sevindiren sayfalar içinde Pamukla Yumuğu göremedim. Meraktayız. Selâmlar.

C — Beşinci Tombul Teyze albümünde ailemiz grup halinde bulunacağız. Mukabil selâmlar.

İstanbul: Sıska Dayı :

S — Üç gündür eve gelmediniz, nerelerdesiniz?

C — Merak etme şekerim. Beyoğluna indim, tramvay bekliyorum!.

Ödemiş: Mümtaz Gerçek :

S — Tombul Teyzeciğim, maden teknisiyeniyim. Sizde ne gibi cevherler vardır, sıska dayı hangisini işlememe müsaade buyurur?

C — Yavrum, cevherler bizim gibi dağlarda değil, maden kuyularında bulunur. Toprak altına müracaat!.

Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S. **Basıldığı yer: Yedigün Matbaası**